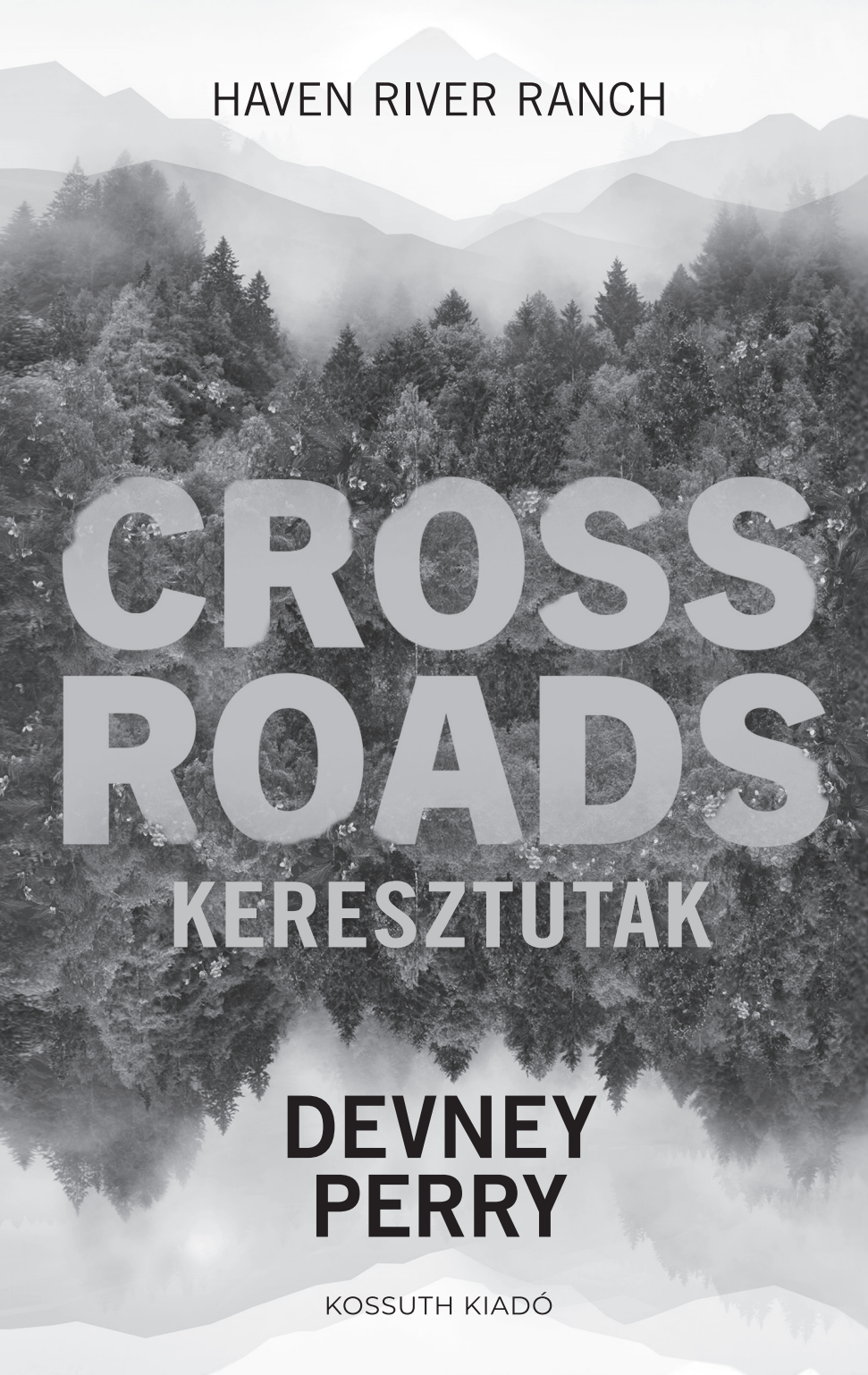

CROSS ROADS

KERESZTUTAK

HAVEN RIVER RANCH

**CROSS
ROADS**
KERESZTUTAK

**DEVNEY
PERRY**

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
Devney Perry: *Crossroads*
First published in 2024 by Montlake, Seattle

This edition is made possible under a license arrangement
originating with Amazon Publishing, www.apub.com,
in collaboration with Lex Copyright Office.

FORDÍTOTTA
Nimila Zsolt

SZERKESZTETTE
Kónya Orsolya

BORÍTÓTERV ÉS GRAFIKA
Sarah Hansen, Okay Creations

ISBN 978-963-636-505-9

Minden jog fenntartva

© Devney Perry 2024
© Kossuth Kiadó 2025
© Hungarian translation Nimila Zsolt 2025

I. fejezet

INDYA

– Ön Grant Kellert hívta. Kérem, hagyjon üzenetet, és a lehető leghamarabb visszahívom. Köszönöm.

Apu hangja után a sípszó visszhangzott az autó belsejében.

– Szia, apu! Csak azért hívlak, mert ideértem. Nos... majdnem.

Az elmúlt négy nap során a betonon gördülő kerekek durusolása volt az egyetlen társaságom. Texasból Montanáig számolatlanul hagytam magam mögött a kilométereket, és alig harminc volt hátra a célig.

De még nem álltam készen.

Azt kívántam, bárcsak megnyúlna az előttem álló út.

– Szeretlek! – tettem hozzá, mielőtt lezártam a hívást.

A GPS csilingelő hangon hívta fel a figyelmem, hogy hamarosan le kell fordulnom az országútról. Persze teljesen feleslegesen. Csak megszokásból írtam be a címet.

Évek óta nem jártam erre, de jól ismerem az utat. A főutakról letérve szakadozóvá vált minden mobilszolgáltatás.

Apu imádta ezt Montanában. Hogy az egyik pillanatban a világot beszövő háló része voltál. A következőben pedig a vidék úgy döntött, ideje lemondanod az elektronikáról.

Mintha Montana tudta volna, hogy a képernyődet bámulod, ahelyett, hogy a szépségeit csodálnád.

Pedig gyönyörű. Sőt, lélegzetelállító.

Zöld mezők suhantak el az ablakokon túl. Szőnyegként terítették be az égbe szökő, fákkal borított lejtőket. A dombokon túl indigókék, hóval fedett bércek magasodtak.

A szívem a torkomban dobogott, ahogy az egyik dombra felérve egy tábla jelent meg előttem, ezzel a felirattal:

Crazy Mountain Tanyasi Bungalók

A betűk és az alattuk lévő nyíl is annyira elkoptak, hogy alig voltak láthatóak ilyen távról. A fehér festék lepattogzott, nem bírta a forró nyarak kegyetlen napsütését és a rideg telek hidegét.

És ha visszafordulnék? Big Timber alig negyvenöt percre van a birtokról. Egy kisváros, amiben több a kocsmá, mint a jelzőlámpa, de a szállodájára nem lehet panasz. Kivehettem volna ott egy szobát, hogy minél messzebb elkerüljem a Haven-birtokot.

Vagy egyszerűen továbbmehettem volna. Mi lett volna, ha megyek tovább, ameddig csak tudok?

Olyan könnyű lett volna elsuhanni a kijárat előtt. Az országúton maradni, és kideríteni, hogy hívják a következő várost. Sokszor jártam Montanában, de egyetlenegyszer sem mentem tovább a tábla után. Mindig ez volt a végcélom.

Ahogy ezúttal is.

Erőnek erejével rávettem a lábamat, hogy a gázt felengedve a fékre lépjen.

Elöntött az idegesség, ahogy lassan fordulni kezdtem. Görcsbe rándult a gyomrom, amint a murvás úthoz értek a kerekek.

A több ezer kilométeres úton sokat tűnődtem azon, hogy mit fogok tenni és mondani, amikor ideérek. Az összes elgondolás, az összes terv kiszállingózott a fejemből, és szétfoszlott, mint az autó nyomában felvert porfelhő.

Volt egyáltalán értelme idejönnöm? Apunak mindig is a birtok volt a kedvence. Ez volt a döntő érv? Nem láttam sok esélyt arra, hogy Havenék befogadnak maguk közé.

Különösen West.

Már a neve gondolatától is összeszorult a szívem. Utál engem a mostani helyzet miatt? *Valószínűleg.*

A Montanában töltött vakációk emlékei rohantak meg, végtelen hurokban ismétlődve. A tábortűz és a s'more* nyolcéves koromból. Ahogy kilencévesen vadvirágot szedtem. A tizenegy évesen hajtogatott papírrepülő. Az összetört szívem huszonhárom évesen.

Mi a fenét keresek itt?

Ez apu dolga lett volna, nem az enyém. Az engem fojtogató szorongás helyett ő felszabadult izgalmat érzett volna. Június volt. Imádta a júniusi Montanát, azt mondta, nincs párja sehol. Azt mondta, hogy a Crazy Mountains büszke, sziklás csúcsai megérintették a lelkét.

Neki kellett volna itt lennie. Ez egy neki való feladat volt. Mégis én kerülgettem a kátyúkat a botrányos állapotú úton.

– Atyaég... – mormoltam, mert úgy rázkódott a kocsi, mintha macskakövön derbiznék.

Mikor tették legutóbb rendbe az utat? Lelassítottam a Land Rover Defenderrel, és jobbra-balra kanyarogva kerestem

* tipikus táborozós édesség: két szelet csokival bevont keksz között egy – általában tábortűz felett – olvasztott mályvacukor. Neve a *some more* (am. még egy kicsit) rövidítéséből adódik. – *A szerk.*

a simább szakaszokat. Mint kiderült, hiábavalóan, azért meg-
ragadtam a kormányt, és követtem az utat.

A hegyek felé.

A birtok felé.

Fás ligetek szegélyezték az utat. A domborzatot követve
haladt hegynek fel és völgynek le, néha szurdokokban, míg
végül elérte a Haven-folyót.

Ezután végig a tiszta, hideg vizű folyam vonala mentén
folytatódott. A folyó túl sekély volt még egy kenunak is, de
legyezőhorgászatra megfelelt.

Felírtam a képzeletbeli listámra, hogy nézzem át a web-
oldalon kínált programokat. Nem derengett, hogy volt-e
köztük horgászat... de persze lehet, hogy nem volt rá igény.

Az út feletti boltív jelölte a Haven-birtok kezdetét. A bolt-
ívet alkotó fa ugyanolyan megviseltnek tűnt, mint az ország-
úti tábla. Az elmúlt négy év során felfeslett a barna kéreg,
felfedve az alsó szürke réteget.

Olyan törődöttnek látszott, mint amilyennek éreztem ma-
gam. Egyértelműen újra le kell festeni. És ki kell hívni a me-
gyei szolgáltatót, hogy egyengessék el az utat.

Az út mindkét oldalán fekete szarvasmarhák legeltek. Zöld
fém póznák között feszesre húzott szögesdrót akadályozta
meg, hogy elkószáljanak.

A kerítés kifogástalan állapotú volt... nem túl meglepő.
West sosem csinált titkot abból, hogy mi a legfontosabb szá-
mára a birtokon.

Egy vendéget is kirúgott volna az ágyból, ha az egyik téhén
bejelenti az igényét a szobára.

A Defender zötykölődve haladt át a marharácson, és ezzel
hivatalosan beléptem az üdülőkör területére.

Az első bungaló magányosnak tűnt. Üresnek. A környező gyep gondozatlan volt, a házra pedig a kapuhoz hasonlóan ráfért volna egy festés. A második ház ugyanilyen benyomást keltett.

Újabb két elem a listán. Ami lassan olyan hosszúra nyúlt, mint a bekötőút. Lehet, hogy csak ezzel a két bungalóval vannak gondok. Hátha a többi épületet sokkal jobban karbantartják.

A remény azonnal szertefoszlott a harmadik háznál, ami az első kettőnél is gyászosabb állapotban volt. Az egyik ereszsatorna leszakadt, és tésztaszálként lógott a tetőről. A virágágyakat ellepte a gaz.

Ezek voltak a birtok legrégebbi és legkisebb bungalói. Az első látogatásom óta elavultabbak voltak a többinél. De elég rossz első benyomást tettek, fizető vendégekként máris a szálásom lemondását fontolgattam volna.

Nem voltak mindig ennyire lerobbantak, ugye? Vagy csak az emlékek szépültek meg? Mire ideértünk, apu szinte kiugrott a bőréből az izgatottságtól, hogy itt lehet. A hangulat rám és anyura is átragadt.

Nem láttuk tisztán a valóságot? Minden jobbnak tűnt? Barátságosabbnak?

Ezúttal nyoma sem volt lelkesedésnek. Rettegve vártam, mi vár a kanyaron túl.

Amikor feltűnt a következő bungaló, megkönnyebbült sóhaj tört ki belőlem. Láthatóan elkülönült az előző háromtól, és semmi kifogásolhatót nem láttam rajta. Még egy lila és rózsaszín petúniákkal teli kosár is lógott a tornác felett.

Ezután következett a legnagyobb privát bungaló. Erre csak futó pillantást vetettem. Majd később.

Egyelőre nem volt időm szembenézni vele.

Ezért a főépület vörös bádogtetejére szegeztem a tekintetemet. Mintha egy csapatnyi darázs kergette volna egymást a gyomromban.

Az épület elhagyatottnak tűnt. Csak két autó parkolt előtte. Ahogy kinyitottam az autó ajtaját, csak a madárcsicsergés és a levelek zörgése fogadott. Nem hallatszott nevetés. Sem beszélgetés.

Hol vannak a vendégek?

Lassan körbefordultam, befogadva a látványt. Igen, kicsit lerobbant. Túl csendes. De a lényege megmaradt, és elárasztottak az emlékek. Nyomasztó emlékek, amelyek kiszípolozták az energiámat. Bántó emlékek, amelyek máig pengeként hasítottak belém.

A mellkasomat kezdtem masszírozni, hogy elűzzem a fájdalmat.

Éreztem, hogy nem fog menni. *Nem maradhatok itt. Nem élhetek itt.* Örültség volt idejönni.

Ideiglenesen. Csak ideiglenesen kell itt lennem. Én döntöttem így. Így szólt a megállapodás.

Nem hátrálhattam ki.

Ezért elindultam a főépület irányába, a cipőm sarkának kopogása kísért, ahogy átsétáltam a parkolón. Szellő kapott a blúzomba és a nadrágomba. Megemelte a szőke tincset, amely észrevétlenül kiszabadult a reggel rögtönzött kontyból.

Öt lépcsőfok vezet a főépület tornácára. Minden lépés egyre nehezebbé vált. Hányszor rohantam fel ezen a lépcsőn? Hányszor rohantam be az előtérbe, mosolyogva és nevetve, boldogan... hogy ott lehetek.

Ezúttal minden erőmre szükség volt, hogy fellépjek a tornácra.

Ha átlépek a küszöböt, minden megváltozik. Nem lesz visszaút.

Nem vonulhatok vissza, nem menekülhetek haza.

Nem volt hova hazamenni.

Ezért kihúztam magam, és beléptem az ajtón, újabb elemekkel bővítve a listámat.

A tornácot nagyon alaposan le kell mosni. Székekre van szükség, ahova kiülhetnek beszélgetni a vendégek. Hintaszékekre, vörösekre, mint a tető. A kétszárnyú ajtónak is jól állna a vörös.

Ez lehetne a vezérszín.

Mélyvörös, mint a vér.

Mert a Crazy Mountain Tanyasi Bungalók megkapja a véremet. A verejtékemet.

A könnyeimből már épp eleget ivott.

Az ajtó felett a fába vésték az üdülőkpark nevét.

Crazy Mountain Tanyasi Bungalók.

Uramég! Szörnyű név! Hogy nem tűnt fel eddig? Úgy hangzott, mintha leharcolt bódékban kellene laknod. Ahol osztozkodnod kell a jószágokkal.

Nem, ki kell találnom egy jobb nevet. Emiatt hatalmas veszekedésre számítottam. De biztos voltam benne, hogy nem ez lesz az utolsó. Valószínűleg az első órában felbosszantok valakit.

Az ajtó nyikorogva tárult ki. A zsanérok láthatóan sürgős olajozásra szorultak. Átható vaníliaillat fogadott az előtérben.

Senki sem állt a recepciónál, ezért rácsaptam az ezüstszín csengőre. Miközben elhalt a visszhangja, elfújtam a brosrák állványa mellett égő gyertyát.

Ezeket a filléres vackokat azonnali hatállyal száműzésre ítélem.

Az előtér kisebb volt, mint az emlékeimben. Mindig ilyen kopottas volt? Nem volt régebben... csillogóbb? Barátságosabb?

Lehet, hogy nem a hellyel volt gond. Hanem az én hangulatommal.

A pozitív, vidám hozzáállásom odalett az elmúlt négy évben.

Nos, az előtérnek határozottan volt egyfajta rusztikus vonzereje. De több fényre volt szükség. A faborítás eleve sötét volt, és az agancsokból készült csillár jelentette az egyedüli fényforrást. Az izzók túl aprók voltak, a fényük pedig túl sárgás ehhez a térhez.

És hol kódorgott a recepció? Ismét a csengőre csaptam.

– Jövök már! – hangzott fel a kiáltás egy távoli folyosó irányából. Egy teljes percet kellett várnom, mire feltűnt egy fiatal nő. Az arcát jellegtelen fekete bubifrizura keretezte. – Üdvözlöm! Miben segíthetek?

Viszonoztam a mosolyát, és a tengerészkék pólóra tűzött névtáblára pillantottam.

– Helló, Deb! Indya Keller vagyok.

– Üdvözljük a Crazy Mountain Tanyasi Bungalókban!

Crazy. Mountain. Tanyasi. Bungalók.

Összerezzentem. Muszáj lecserélni a nevet.

Deb a pult mögötti papírokat kezdte böngészni, valószínűleg a nevemet kereste rajtuk. Van vajon számológépe vagy iPadje? Mindent papíron intéznek? Amikor sikertelenül zárult a kutatása, zavartan pillantott fel rám kék szemével.

– Ööö... foglalása van nálunk?

– Nem, nincsen. Curtishez jöttem.

– Ó! – Láthatóan megkönnyebbült. – Épp most láttam a konyhában. Megkeresem, és szólok neki, hogy itt várja. Miss...

– Keller. Indya Keller.

– Tényleg. Bocsnát! – Színpadiasan fintorgott. – Nagyon rossz a névmemóriám. Mindjárt jövök.

A pultnak dőltem, és masszírozni kezdtem az orrnyerget. Aztán az órára pillantottam. Négy harminc. Még korán volt. És a legrosszabb résznek még neki sem láttunk.

Deb 16:39-kor tért vissza kipirulva és lihegve.

– Curtis mindjárt jön. Elnézést. Kiment a pajtába, és nem szólt.

– Semmi gond. Ha már úgyis várnunk kell, kérhetnék egy szobát?

– Ó! Ööö... – pislogott meglepetten néhány pillanatig, aztán elővett egy laptopot. Ezek szerint van számítógép. – Hogyne, persze. Itt, a főépületben? Vagy egy privát bungalót szeretne?

– Itt, ha nem gond.

Később elfoglalom valamelyik házat. Miután megtárgyaltunk egy-két sürgős ügyet.

Deb épp végzett az adataim rögzítésével, amikor valaki megköszöri a torkát.

Curtis sétált be az előtérbe koszos csizmában, kopott farmerban és egy kifakult, fehér patentgombos zöld ingben. A hajában több ősz szál volt, mint fekete, az arca finom szarkalábai ráncokká mélyültek. Soványnak tűnt. Fáradtnak. Sántított. *Miért sántít?*

Az elmúlt négy év alaposan elbánt Curtisszel. Én is tudtam volna mesélni. Talán nem volt az arcomra írva, mint az övére, de nem csak számára volt nehéz ez az időszak.

– Helló, Curtis!

– Indya... – A pillanat törtrészéig ellágyult a tekintete, mintha egy régi barátot látna. Aztán eszébe juthatott, hogy miért vagyok ott, és a gyengeség minden nyoma eltűnt. Pengényire szűkült a szája, és a folyosó felé bökött az állával. – Az irodába megyünk. Deb, adj egy szobát Miss Kellernek. A ház vendége.

– Már rajta vagyok.

A lány egy tréfás tisztelegés után visszatért a munkájához, csak úgy kopogtak a körmei a billentyűzeten.

Senkinek sem lenne szabad ingyen szobát adnia, még nekem sem. De befogtam a számat, és követtem őt a folyosón. Ahogy sántítva lépkedett.

Rég nem láttam a főépületnek ezt a részét. Bepillantottam minden nyitott ajtón, ahogy elhaladtam mellettük. Egy takarításra váró mosdó. Egy apró, poros iroda. Egy bántóan rendetlen raktárhelyiség.

A tennivalók listája egyre csak bővült, és megjelent a fejfájás távoli ígérete.

Curtis belépett a folyosó végén lévő helyiségbe (a sarokirodába), és felkapcsolta a villanyt. A levegő állott volt. Porfelhők kavargtak az ablakon beszűrődő fényben. A helyiség nem volt túl nagy, de az ablakok miatt annak tűnt. Odakint zöldellő ligetek és erdők nyújtóztak a láthatárig.

– Foglalj helyet! – A diófa asztal felé intett. – A fiúk mindjárt ideérnek. Hozok néhány széket nekik. Kérsz valamit inni?

– Nem, köszönöm. – Kedvesen rámosolyogtam.

Nem vizionozta a gesztust, ahogy kifelé tartott.

A gondosan az asztal alá tolt székre nézve a torkomban dobogott a szívem. Leülve kiderült, hogy a bőrborítás hideg és merev. Deréktájon túlzottan kitüremkedett, a karfája durva

műanyagból készült. Vagy teljesen új volt a szék, vagy nagyon régen nem ült benne senki.

A látogatásom okából kiindulva valószínűleg az utóbbi.

Nem éreztem úgy, hogy jogom van ott ülni. Ebben a szobában.

Nem éreztem úgy, hogy Montanában lenne a helyem.

Curtis három összehajtható székkal a hóna alatt tért vissza. Egyenként kinyitotta őket, és valósággal a padlóhoz csapva felállította mindet; mindegyik csattanásra összereztem.

Három szék. Három Haven.

Az asztal rossz oldalán.

– Én, ööö... Végigsimított a haján, amitől égnek meredtek a szálak. Aztán a mondat befejezése nélkül kisietett.

Számítani lehetett arra, hogy kínos lesz. És még el sem indultunk a lejtőn.

Görcsbe rándult gyomorral várakoztam, a poros asztallapra szegezve a tekintetemet. Ha körülnézek, csak újabb tennivalókat találtam volna az így is hosszú listámra.

Ezt apunak kellene intéznie. Ő tudta volna, hogyan oldja a feszültséget. Tudta volna, hogyan enyhítse a csapást.

Curtis négy üveg vízzel tért vissza. Letette őket az asztalra, egyet magához vett, és a legtávolabbi székre ült.

– Köszönöm. – Lecsavartam az egyik üveg kupakját, és ittam egy kortyot.

Curtis nem nézett rám. Először az üvegét bámulta. Aztán a kopott csizmáját. Majd a távolba meredt az ablakon át.

A ránk telepedő csend ugyanolyan kellemetlen volt, mint a székben ülni.

– A fiúk még nem tudják. – Curtis motyogva mondta ki a szavakat, de úgy hatottak rám, mintha a fülembe üvöltött volna.

– M-micsoda?

– Nem tudtam, hogy mondjam el nekik.

Eltátottam a számát.

– Szóval egyszerűen... nem mondott semmit?

Megrázta a fejét.

A fenébe! Komolyan? Hogy tarthatta mindezt titokban? Ez volt a büntetésem, amiért próbáltam segíteni? Végignézni, ahogy elmondja a rossz hírt? Vagy azt várta, hogy én vállaltam magamra?

Lüktetni kezdett a halántékom. Ó, igen, ebből migrén lesz estére.

– Mondja el nekik!

Kihúztam magam, és az asztalra tettem a széttárt ujjú kezemet.

Az én asztalom.

Ez az én asztalom volt.

Nem vendég voltam itt. Nem külső szemlélő. Üzleti ügyben jöttem.

Azt kellett tennem, amire apu tanított.

Ettől a pillanattól kezdve az én kezemben lesz a gyeplő. És igenis ráveszem Curtist, hogy vallja be a fiainak: én vagyok a Crazy Mountain Tanyasi Bungalók új tulajdonosa.

– Rendben – bólintott Curtis.

Teljesen elsápadt, amitől összeszorult a szívem.

Egy egész hónapja volt közölni a hírt. Ha nem róla lett volna szó, egy szemernyi szánalmat sem éreztem volna. Mind ezt magának köszönhettem.

De nem tehettem ezt Curtisszel. Ő segített fel az első lovamra. Összebarátkozott az édesapámmal. Gondoskodott arról, hogy a családom mindig visszavonulhasson ide a világ elől.

Ha nem képes rá, ha nem tudja elmondani Westnek és Jaxnek, akkor megteszem helyette.

Léptek közeledtek a folyosón.

Kiegyenesedtem, zakatolt a szívem. *Lélegezz! Be és ki.*

Négy napja voltam úton, erre a pillanatra készülődve, mégsem álltam készen. Nem voltam kész szembenézni vele.

– Apu? – kiáltotta Jax.

Huh. Kiengedtem a visszatartott levegőt. Nyilván nem tarthatott sokáig a megkönnyebbülésem, de minden tized-másodpercért hálás voltam.

– Itt vagyok! – Curtis tekintete nem mozdult el az ablakról.

Jax könnyed léptekkel suhant be az irodába, csak akkor torpant meg, amikor meglátott.

– Üdv! Elnézést, azt hittem, apu egyedül van.

– Helló! – Felálltam, és kezet nyújtottam. – Indya Keller.

– Örvendek a szerencsének, asszonyom. – Az arcomat tanulmányozta, ahogy kezet ráztunk. – Vagy már találkoztunk korábban?

– Igen – bólintottam. – De nagyon rég.

Amikor legutóbb láttam Jaxet, az utolsó évet járta a gimnáziumban. Vajon továbbtanult? Vagy itt töltötte az elmúlt négy évet?

Széles vállán kemény munkával szerzett izmok feszültek, a korábban lágy vonások megkeményedtek. Sötétszőke sörtek borították az állát. A mosolya könnyed volt. Megnyerő. Ebben különbözött a bátyjától.

West mosolya is megnyerő volt, de sosem felszabadult.

Jax az apja melletti székre telepedett, átvetve a jobb bokáját a bal térdén. A tartása nyugodtnak tűnt, de összeszűkültszemmel próbált rájönni, mit keresek az asztal rossz oldalán.

– Miről van szó?

– Várjuk meg Westet – javasolta Curtis.

Jax helyeslésként is értelmezhető mormogással az egyik vízért nyúlt, és lehajtotta a felét, mire újabb léptek hangja töltötte meg a folyosót.

Teknősként akartam behúzni a fejemet, de észbe kaptam, és kiegyenesítettem a hátamat. Magamra öltöttem a közel-múltban tökélyre fejlesztett közönyös arckifejezést. Amit Blaine annyira utált. Ami ironikus, mert épp a házasságunk kényszerített rá az elsajátítására.

De a semleges külső ellenére a szívem egyre hevesebben kalapált. Aztán megállt. Ahogy West belépett az ajtón, minden megállt.

A környező világ elhomályosult, és elállt a lélegzetem.

Istenem, de jól néz ki! Ugyanolyan erőteljes és jóképű, mint azon a napon, amikor megfogadtam, hogy soha többé nem teszem be ide a lábam. Kócos, sötét haján egy kör alakú vonal futott körbe, mintha órákon át kalap lett volna rajta, és utána az ujjával próbálta volna lesimítani. Szoborszerű állát sűrű, sötét borosta fedte.

Széles termetével teljesen kitöltötte az ajtókeretet. Könnyű pamutingének felső két gombja ki volt gombolva, felfedve napbarnított, izzadt bőrét. A kopott Wrangler farmer farzsebéből két bőrkesztyű kandikált elő.

– Mi... – kezdte volna, de amint megpillantott az asztal mögött, megtorpant a küszöbön. – Indya?

Egyszer, réges-régen, éltem-haltam ezért az érdes hangért.

– Szia, West!

Barna szeme végigpásztázott az arcomon, minden apró részletet megvizsgálva. Aztán a bal kezemen állapotodott meg. Az ujjamon, ahol korábban a gyémántos gyűrűt hordtam.

– Ülj le te is! – kérte Curtis.

West tekintete az apjára siklott. Bármit is látott, megfeszült tőle a teste, és összeszorította a fogait.

– Inkább állok.

Micsoda meglepetés!

West Havennél makacsabb és konokabb embert nem hor-
dott hátán a Föld.

Curtis felsóhajtott, mint aki pont erre számított a legidő-
sebb fiától. Bólintott és nagyot nyelt, de nem szólalt meg.

*Vajon készen áll arra, hogy elmondja nekik? Vagy továbbra is
ott akar ülni, rám bámulva?*

Olyan erővel dobogott a szívem, hogy biztos voltam benne, ők is hallják.

Curtis farkasszemet nézett velem, mintha valamilyen játékról lett volna szó. Ki adja fel előbb? *Eszében sincs elmondani, ugye? Gyáva.* Az én nyakamba akarja akasztani a koloncot.

– Apu? – törte meg a csendet Jax. – Mi...

– Eladtam a birtokot.

A tüdőmből kirobbant az addig visszatartott levegő. Amikor felfogták Curtis szavait, mintha egy csapásra lehűlt volna a levegő a szobában.

– Miről beszélsz? – Jax felpattant a székéről, azonnal fel is borítva azt. – Eladtad a birtokot?

West felől sarkvidéki hideg áramlott felém, de nem szólalt meg. Rám meredt, a borzalmas székbe szegezve engem.

Curtis lesütött szemmel bólintott. Olyan súllyal nehezedt rá a szégyen, hogy attól féltem, összerogy alatta a szék.

– Magának? – mutatott Jax az orromra. – Magának adta el?

– Igen – válaszoltam, továbbra is állva West tekintetét.

– És most mi lesz? – kérdezte Jax. – Ki kell költöznünk? Nem lesz munkánk? Mi lesz az otthonunkkal? Mi a franc folyik itt?

Áradtak a szájából a kérdések, én viszont továbbra is a bátyját néztem.

Fiatalabb koromban ideges lettem West tekintetétől, nyugtalanított. De rájöttem, hogy ő egyszerűen ilyen.

West csak bámul rád, amikor nem tudja, mit kellene mondania.

Ezért viszonoztam a pillantást, és lopva az arcát tanulmányoztam.

Dühösen és zavartan is örülten jóképű. Úristen, mennyire szerettem őt korábban!

Annyira szerettem West Havent, hogy másra sem tudtam gondolni. Bármiről lemondtam volna, hogy vele lehessenek.

Ami ékes bizonyítéka annak, milyen ostobák vagyunk fiatalon.

– West! – Jax a testvére karjára csapott. – Szólalj már meg!

Nem fog. West egyetlen szó nélkül ki fog masírozni innen. Inkább csöndben marad, nehogy helytelen dolgot mondjon. Valami bántót.

Épp, ahogy számítottam rá: az egyik pillanatban a gesztenyebarna szemébe meredtem, a következőben pedig West hátára, ahogy sarkon fordult, és eltűnt szem előtt.

– Baszki... – mordult fel Jax, és a bátyja után sietett.

Megvártam, amíg elhaltak a lépteik odakint.

– Szólnia kellett volna nekik.

– Gondoltam, jobb lesz így. Nehogy túl sokat áruljak el. Ezt fenyegetésnek szánta?

– Megállapodtunk, Curtis.

Aminek a részeként be kellett fognia a száját.

– Pontosan tudom, hogy szólt a megállapodás, Indya – visorgott rám. Felpattant a székről, és kisietett.

Ismét csend ülte meg az irodát, lassan, ahogy a madártoll szállingózik a talaj felé. Megvártam, amíg földet ért, és lecsilapodott a szívem dobogása.

A helyiségben nem voltak könyvespolcok. Sem fényképek. Sehol egy dokumentum vagy laptop. Semmi személyes, leszámítva a festményt az asztallal szemközt.

Egy ló pofáját ábrázoló vízfestmény. Kócos sörénye a szemébe hullott. A barna, arany és rozsdaszín vonalak tökéletes összhangban olvadtak egybe.

A lóra meredve vettem elő a telefont, és tárcsáztam apu számát.

– *Ön Grant Kellert hívta. Kérem, hagyjon üzenetet, és a lehető leghamarabb visszahívom. Köszönöm.*

– Nos, apu... Eléggé... feszült volt. Később elmondom.

Befejeztem a hívást, és az asztalra tettem a telefont.

Ez így nem volt rendben. Egyáltalán nem.

Rossz ötlet volt visszatérni Montanába.

– Mi a fenét keresek itt? – suttogtam.

A ló nem méltatott válaszra.